

Tuyết Thảo

Contents

Tuyết Thảo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11

Tuyết Thảo

Giới thiệu

Ân oán giang hồ, gương vỡ lại lànhKhông có bắt đầu sẽ không có kết thúc, trời cao nhân từ đối với T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-thao>

1. Chương 1

Tiết tử

Tuyết Thảo gặp lại Tô Mặc dưới tán cây già trong rừng núi hoang vu sâu thẳm.

Bạch y trên người hần thắm đầm máu tươi, đầu gục xuống, tóc phủ tán loạn trên bờ vai. Tuyết Thảo ung dung tiêu sái bước đến, không chút khách khí đá hai chân hần, thân thể Tô Mặc bị đá nên lệch sang một bên, lộ ra hai mắt nhắm chặt và đôi gò má trắng bệch — xem ra giống như là đã chết rồi...

Tuyết Thảo hả hê cười: “Người cũng có ngày hôm nay.”

Nàng liền quay đầu, tiếp tục đi vào trong núi tìm kiếm thảo dược. Cho đến khi hoàng hôn mới trở về nhà, lại đi ngang qua gốc cây già ấy, Tô Mặc vẫn ngồi chỗ đấy như cũ, máu trên mặt hắn đã đông cứng lại, đủ loại côn trùng lượn lờ quanh người hắn, Tô Mặc cao cao tại thượng, chưa bao giờ thảm hại như lúc này.

Bước đến bên cạnh hắn rồi dừng lại, Tuyết Thảo nhìn thấy khuất sau những sợi tóc rối bời, khóe môi Tô Mặc vẫn khê cong cong, xem ra, hắn chết rất thỏa mãn. Nghĩ đến việc người này chết mà cũng sung sướng như vậy, trong lòng Tuyết Thảo cảm thấy đáng ghét vô cùng.

Nàng xách áo hắn lên, thô bạo kéo hắn về nhà như thể kéo một xác chết. Tuyết Thảo cảm thấy không nên để người như hắn chết một cách sung sướng được, hắn nên chết thảm một chút...

Thảm hơn một chút nữa...

Chương 1

Tiếng chim hót ngân nga, hương thức ăn vẫn vương khứu giác.

Tô Mặc không nghĩ tới mình còn có thể sống, càng không nghĩ tới cuộc đời này có thể được gặp lại Tuyết Thảo, mộng ư, hắn đã xuống suối vàng rồi sao? Sao ở địa phủ lại có ánh mặt trời rạng rỡ, sao thể có chăn bông ấm áp thế này. Có phải là mộng không...

Tuyết Thảo đang rất vui, vừa ngâm nga dân ca vừa ăn những hạt cơm thơm ngào ngạt, ánh nắng rực rỡ giữa trưa chiếu rọi một bên khuôn mặt nàng toát lên sự ấm áp và bình yên, Tô Mặc bất giác nheo mắt lại ngây ngốc...

Nếu đây là mộng, quả thật không tồi...

Có lẽ do ánh nhìn của hắn quá nóng bỏng, Tuyết Thảo đang xới cơm chợt khê dừng, xoay đầu nhìn lại, bốn mắt giao nhau, hai người đều sửng sốt một lúc, Tuyết Thảo nuốt thức ăn trong miệng xuống, mím môi cười: “Không may là mạng của ngươi lớn thật.”

Đã lâu lắm rồi mới lại được nghe giọng nói này, Tô Mặc chợt thất thần, tay ở trong chăn âm thầm véo mình một cái, Tô Mặc bật cười than: “Thật không phải là mộng...”

Tuyết Thảo cầm cái chén không, múc cơm, gấp mấy đĩa rau xanh bên cạnh, rồi cầm thẳng đĩa vào trong bát, tựa như dựng lên một tấm bia bưng qua cho Tô Mặc, “Tĩnh dậy rồi thì ăn đi.” Nàng đặt bát bên cạnh giường, liền xoay người đi, Tô Mặc mở lời gọi:

“Tuyết Thảo.”

Thanh âm trầm thấp này tựa như ác mộng hằng đêm khiến nàng bừng tỉnh, trong mộng hắn cũng khàn khàn như vậy nói “Tuyết Thảo, kiếp này Tô Mặc phụ nàng, xin lỗi.” Lời nói này còn lạnh hơn những mảnh vụn băng cắm vào lòng người. Nhưng bây giờ, nàng sẽ không còn đau lòng vì hắn nữa.

Tuyết Thảo hừ lạnh: “Tô công tử còn nhớ rõ tên tiểu nữ, thật là vinh hạnh.”

Tô Mặc híp mắt cười cười, hàng mi dài che khuất đôi ngươi “Cả đời này của ta, điều duy nhất không thể quên, không dám quên đó là Tuyết Thảo.”

“A”, Tuyết Thảo xoay người lại, khoanh tay, đôi mắt xuống nhìn hắn, “Ba năm không gặp, miệng của Tô công tử càng không thể phun ra ngà voi được, xin cho tiểu nữ hỏi một câu, ngươi nói lời này, vậy thì tử bản lĩnh to như trời kia của ngươi đâu rồi?”

“Nàng ta đã chết.” Tô Mặc dừng dừng đáp.

“Môn phái cùng bọn sát thủ của ngươi đâu?”

“Toàn bộ đã chết.”

Tuyết Thảo nhìn hắn một hồi, nàng không muốn truy hỏi thêm nữa, biết được kết quả này khiến nàng vui vẻ cười nói “Mấy tin tức này thật khiến người ta mừng khôn xiết đó nha.”

Tô Mặc nhìn nàng cười, khoe môi hằn liền cong lên, không biết là do vui vẻ thật sự hay tự cười giễu mình. Nhưng mặc kệ hần cười như thế nào, Tuyết Thảo không muốn nhìn thấy hần cười chút nào: “Tô Mặc, bây giờ người vẫn cười được sao?”

“Nàng vẫn còn ở nơi này, ta được gặp lại nàng, thật quá tốt.” Hần thản nhiên nói, tựa như nàng vẫn là Tuyết Thảo ngốc nghếch một lòng ở bên cạnh hần trước kia, tựa như hần chưa bao giờ ra tay đẩy nàng xuống vách núi, tựa như nàng chưa từng bị cắt đứt tay chân, sống không bằng chết trong suốt một năm trời ròng rã.

Tuyết Thảo thôi cười, cúi người lạnh lùng đặt tay lên miệng vết thương trên vai hần, sau đó dốc sức ấn mạnh xuống, cho đến khi máu tươi thấm ướt vải bông, dính ướt ngón tay nàng. Sắc mặt Tô Mặc trắng xanh, nhưng độ cong khoe môi không hề giảm, “Tô Mặc, ta nghĩ người không biết rằng, bây giờ ta ở nơi này, chính là để nhìn thấy người khóc.”

Tô Mặc im lặng nhìn Tuyết Thảo một lúc, “Ta sẽ tận lực thỏa mãn nàng.”

2. Chương 2

Tô Mặc không bao giờ khóc...

Nam nhân này có tâm địa lạnh lùng tàn nhẫn bao nhiêu, Tuyết Thảo rõ ràng hơn ai hết. Môn chủ Thanh Lạc môn, con rể vô lâm minh chủ, hần cùng với nhạc phụ khổng chế toàn bộ vô lâm giang hồ. Bây giờ xem ra, thế sự bên ngoài đã đảo lộn rồi...

Mặc kệ Tô Mặc trở nên thảm hại cỡ nào, Tuyết Thảo cũng không thể không cảnh giác hần, đợi vết thương trên người hần tốt hơn một chút, Tuyết Thảo liền lấy ra một viên viên thuốc đen, cương quyết nhét vào miệng Tô Mặc. Người như Tô Mặc vậy, cho dù ai có đồ gì vào miệng hần, hần cũng có cách nhổ ra, nhưng lần này, hần ngoan ngoãn nuốt viên thuốc đó, còn cười nói: “Không ngon chút nào.”

Tuyết Thảo lạnh nhạt, “Thuốc phế đi vô công, người muốn ngon thế nào hả?”

Nghe Tuyết Thảo nói, Tô Mặc cũng chẳng có phản ứng gì thêm, vẫn bình thản nhìn nàng như cũ, giống như chỉ cần chớp mắt một cái, tự dưng Tuyết Thảo sẽ biến mất. Chốc lát sau, gân xanh Tô Mặc lòi ra, hô hấp hần bắt đầu khó khăn, dường như đang ngâm chịu đựng đau đớn cực kì, cuối cùng hần nhắm mắt lại, cắn chặt răng...

Tuyết Thảo thờ ơ nhìn hần cả nửa buổi trời, tay nắm thành quyền, xoay người ra khỏi phòng.

Cửa đóng lại, hơi thở nặng nề của người ở trong vẫn truyền ra rõ ràng, Tuyết Thảo lãnh cảm nhìn bàn tay yếu ớt của mình, rồi sụp mắt lặng yên.

Không có vô công, Tô Mặc không cách nào điều chỉnh nội tức, miệng vết thương vừa khép lại từ từ tách ra, nhưng Tuyết Thảo dường như vẫn không thèm để ý đến hần, bắt Tô Mặc mang giỏ trúc trên lưng lên núi hái thuốc với nàng, nhặt củi, bổ củi, rửa bát, tất cả công việc vụn vặt đều ném cho Tô Mặc, từ sáng đến tối, vết thương trên người Tô Mặc phải rách ra vài lần.

Tuyết Thảo đang hành hạ hần, nàng nghĩ ra tất cả biện pháp để hành hạ hần, nhưng Tô Mặc vẫn không hề tức giận. Trong suy nghĩ hiện tại của Tuyết Thảo, Tô Mặc đang dùng vẻ ngoài ôn hòa để che giấu nội tâm hung ác tàn nhẫn, hần cực kì căm ghét cảm giác bị người ta khổng chế trong tay, mà lúc này...

Thấy Tô Mặc vừa mới bổ củi xong, đầu đầy mồ hôi, mặt lấm lem ngồi ở bàn ăn đối diện, sắc mặt Tuyết Thảo tối lại. Tô Mặc sung sướng cầm bát xúc hai phần cơm to, không thèm gấp thức ăn, dường như rất đói...

Lửa giận trong lòng của Tuyết Thảo không biết ở đâu trào ra, chớp bẻ đôi đũa trong tay Tô Mặc, khó chịu nhìn chằm chằm vào ánh mắt mờ mịt của Tô Mặc. Tuyết Thảo lạnh lùng nói: “Xem ra, người rất thích ứng với việc ngày ngày bị hành hạ thế này.”

Tô Mặc giật mình, dường như nhìn thấu lòng Tuyết Thảo, sau khi im lặng một lúc lâu, hần bật cười “Nàng vẫn ngây thơ như vậy. Nếu như những việc vật thể này gọi là hành hạ, ta không ngại nàng hành hạ ta mãi đâu.” Tô Mặc dừng một chút, tựa như nghĩ tới điều gì, ánh mắt sáng lên, nhìn Tuyết Thảo, nheo mắt cười “Trái lại mấy ngày nay ta cảm thấy chúng ta giống như một đôi vợ chồng bình thường...”

Tuyết Thảo lập tức cắt ngang lời hần: “Tô công tử đừng cắt nhắc Tuyết Thảo như vậy. Thiên kim mình chủ há sao có thể so sánh với bậc tiện tì như ta.”

Tô Mặc lẳng lặng nhìn Tuyết Thảo một hồi, trầm giọng nói “Có thể so sánh.”

Nếu như vậy, vì sao ba năm trước ngươi... Tuyết Thảo nín nhin, nuốt hết những lời định nói, nếu hỏi những lời này chẳng khác nào nàng vẫn còn để ý hần, giống như nàng chịu thua vậy... “Vợ chồng bình thường à?” Tuyết Thảo xoay chuyển câu hỏi, châm chọc “Ngươi có bao giờ thấy qua, thê tử nhà nào đối đãi với trượng phu mình như vậy không?”

Tô Mặc thở dài, cúi người nhặt đôi đũa đã bị gãy, hứng thú ra vẻ đáng thương “Chưa thấy qua, cho nên, Tuyết Thảo à, sau này nàng phải đối xử với ta tốt một chút đó.”

“A”, Tuyết Thảo cười khẩy, “Bây giờ mà ngươi còn có thể nói vậy, thật không biết xấu hổ mà.”

“Ta thích nàng là đủ rồi.”

Thanh âm thật bùi tai, Tuyết Thảo đứng dậy, vẻ mặt khó đoán “Lời này, nghe rõ là châm chọc.”

3. Chương 3

Nước lạnh rét thấu xương, khiến người ta ngạt thở tuyệt vọng, nàng chìm nổi trong dòng nước chảy xiết, thân thể bị những mồm đá lồm chồm giữa dòng cát đứt xương thịt, nàng tựa như một tấm vải rách, bị nước lũ cuốn cuộn trôi, nước tràn vào mũi miệng khiến nàng không ngừng sặc sụa, muốn hít thở lại bị nước tràn vào, khiến nàng thật sợ hãi nước sông.

Tô Mặc... Tô Mặc...

Nàng dựa vào Tô Mặc tựa như nàng cần không khí để hít thở vậy, nhưng chính hần lại đoạt mất hết không khí của nàng...

Ngạt thở cũng giống như chết rồi...

“Tuyết Thảo?”

Giọng nói Tô Mặc vang bên tai, Tuyết Thảo kinh hoàng mở mắt ra, nhìn thấy Tô Mặc đốt một ngọn đèn ngồi bên mép giường nàng, nhú mày, trong mắt ngập tràn lo lắng: “Gặp ác mộng sao?” Hần khe khẽ hỏi, như sợ rằng mình làm nàng sợ...

Trong đầu Tuyết Thảo, hình ảnh trong mơ và hiện thực giống như một, nàng hốt hoảng bật dậy, đẩy mạnh Tô Mặc ra, mạnh đến nỗi suýt nữa đã khiến Tô Mặc ngã nhào xuống đất. Tuyết Thảo lấy tay che mắt, co mình lại ở góc tường: “Đừng đến gần ta!” Giọng nói run rẩy, khó nén nỗi hoảng sợ trong lòng.

Chỉ một câu này thôi đã khiến Tô Mặc đứng thẳng đờ bên giường, ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn cũng đủ để cho hần thấy trên mu bàn chân trần của Tuyết Thảo vết sẹo dài ngoằn ngoèo kéo lên đến bắp chân. Trong lòng Tô Mặc đau đớn từng chút từng chút một, giống như miếng thịt bị chiếc dao cùn xẻ cắt. Hần biết vết thương này do đâu mà có, là do cơ thể ma sát với các vật gỗ ghè, khoét sâu vào máu thịt rồi để lại vết sẹo như vậy, hần cũng biết vết sẹo dài ấy có từ lúc nào...

Tô Mặc gục đầu xuống, xiết chặt nắm tay, lặng im chẳng biết nói gì...

Đêm khuya, trong phòng yên ắng đến mức chỉ nghe tiếng côn trùng rả rích, không biết qua bao lâu, cuối cùng Tuyết Thảo rầu rĩ nói “Ngươi ra ngoài đi.”

Tô Mặc đành xoay người rời khỏi, bước được hai bước, hắt khàn giọng nói “Tuyết Thảo... Thực xin lỗi.”

“Bây giờ người xin lỗi, người không biết là sự giả tạo ghê tởm lắm sao?”

Sáng hôm sau, Tuyết Thảo vẫn như ngày thường, làm xong điểm tâm đặt lên bàn, nàng đeo giỏ đựng liệu khô sau lưng, chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy Tô Mặc đứng yên lặng bên cạnh mình, nhẹ nhàng hỏi “Nàng muốn đi đâu đấy?”

“Ta đi lên trấn trên, người giúp ta lên núi hái thuốc, không được lười biếng đó, trở về thì bỏ củi, phơi khô quần áo, nếu được thì giúp ta nấu bữa cơm chiều, trưa nay ta không về.”

“Ta đi cùng nàng.”

“Không cần.” Tuyết Thảo lập tức cự tuyệt “Hôm nay ta không muốn nhìn thấy người.”

Tô Mặc im lặng cúi đầu xuống. Mãi đến khi Tuyết Thảo sắp rời khỏi sân, Tô Mặc mới cong môi cười cười “Ta bỗng cảm thấy, ta như đang chăm sóc cho nàng dâu nhỏ... Giống thế này, thật tốt lắm.”

Tuyết Thảo liếc mắt nhìn hắn, “Chỉ tiếc, tiểu nữ không có phúc phận đó.”

Hàng tháng Tuyết Thảo đều xuống núi một lần, trước hết nàng đến ngôi miếu đồ nát ở thành Nam, nơi đó có rất nhiều người nghèo, các đại phu thường coi khinh họ vì không có tiền mua nổi thuốc, mỗi tháng Tuyết Thảo sẽ xem bệnh giúp họ, sau đó đi đến tiệm thuốc bắc bán những thảo dược quý giá mà chỉ trên núi mới có được, đổi lấy ít bạc và các thứ thuốc thường dùng đem đến cho những người ở thành Nam này, sau đó nàng ở lại trấn mua các đồ dùng sinh hoạt hàng ngày, rồi trở về nhà.

Lần xuống núi này cách lần trước chỉ có mười ngày, những người trong ngôi miếu đồ nát nhìn thấy Tuyết Thảo thì hân hoan hơn hẳn, bởi vì thời tiết mùa này thoát lạnh rồi nóng, khiến không ít người ngã bệnh. Tuyết Thảo bắt mạch cho họ tốn không ít thời gian, đi đổi lấy dược liệu cũng tốn thêm không ít thời gian nữa, mãi đến khi xong việc thì sắc trời đã nhá nhem tối, cửa thành đã khóa, Tuyết Thảo đành phải ở lại trong thành, sáng sớm hôm sau đi mua các vật phẩm rồi mới chạy về nhà.

4. Chương 4

Nhìn thấy thức ăn trên bàn đã nguội lạnh, Tuyết Thảo hơi kinh ngạc, xem chừng, ắt hẳn hắn đã nấu những món này từ tối hôm qua. Tô Mặc vậy mà xuống bếp nấu cơm chiều cho nàng sao? Tuyết Thảo không nhìn được xoay đầu nhìn xung quanh, xem có phải mặt trời mọc ở đằng Tây hay không...

Một người khốn kiếp như vậy...

Tuy nhiên, quả thật Tô Mặc bây giờ tốt hơn trước kia rất nhiều...

Rất nhiều...

Nhưng mà, Tô Mặc đâu rồi?

Tuyết Thảo đi khắp nhà cũng không nhìn thấy hắn, nàng đang suy nghĩ có phải sáng nay hắn lên núi hái thuốc hay không, bất chợt nhìn thấy Tô Mặc đứng ở sân ngoài. Người hắn lấm lem bùn đất, mặt đầy bụi bẩn, bộ dáng lờ lững thối nát, tóc rối bời, râu mọc phúng phính trên cằm...

“Người đi đâu vậy hả?”

“Nàng đi đâu vậy hả?”

Hai người cùng đồng thanh hỏi, nhưng khác biệt là câu hỏi của Tuyết Thảo mang theo kinh ngạc, còn Tô Mặc lại ẩn chứa sự nín nhịn giận dữ, lo lắng, sợ hãi, cả đêm pháp phòng bất an, cả đêm mỗi mồn chờ đợi, sợ nàng gặp chuyện không may, sợ nàng không quay về nữa, sợ nàng bỏ rơi hắn, mặc dù bây giờ Tuyết Thảo không hề che giấu sự chán ghét hắn...

Tuyết Thảo không nghĩ tới việc Tô Mặc sẽ tức giận, nàng giật mình, đáp “Ta ở lại trong thành một đêm.”

“Nàng nói về sao lại không về? Nếu không về được sao không kêu người báo với ta?” Tô Mặc dường như đang rất giận dữ, hần bước vài bước đến bên cạnh Tuyết Thảo, bóp chặt cằm nàng, khiến cho Tuyết Thảo phải ngước mặt lên nhìn hần “Chỉ mới vài năm thôi, nàng đã học được thái độ thất tín mà vẫn bình thản ung dung rồi hả!”

Đối mặt với lửa giận của Tô Mặc, Tuyết Thảo cảm thấy chẳng hiểu gì cả, nhưng sau khi nghe Tô Mặc nói vậy, nàng lạnh lùng cười nói “Tô công tử là người trọng chữ tín ư?” Nàng đẩy tay Tô Mặc ra, “Tuyết Thảo cũng không phải là nhân vật trọng đại nào, ta không có quyền sai người đến thông báo cho người những việc vặt vãi. Hơn nữa, Tô công tử đừng dùng giọng điệu này để nói với ta, đừng để ta nghĩ nhầm là người đang lo lắng cho ta đó.”

“Ta đang lo lắng cho nàng.” Tô Mặc thản nhiên đáp.

Tuyết Thảo cười khẩy xoay người vào nhà, “Lo lắng à? Tuyết Thảo sao có thể sánh cùng với quý công tử, cái mạng thấp bé này ai mà coi trọng đây?”

Mấy ngày liền Tuyết Thảo luôn hần học đáp trả hần, Tô Mặc chưa hề tức giận, nhưng hôm nay câu nói này khiến hần sa sầm nét mặt, “Nàng không coi trọng nhưng ta coi trọng.”

Bước chân Tuyết Thảo khựng lại, khẽ hơi nghiêng, khóe môi chẳng hề cong, “Tô Mặc, người quý trọng sinh mạng mà ba năm trước người đã giết qua một lần rồi sao?”

Sắc mặt Tô Mặc trắng bệch, tựa như bị người ta tát mạnh một cái, một bụng lửa giận chưa gì đã bị dập tắt, nỗi đau đớn dần vụt, sự trống trải và hối hận trong lòng luôn quấy nhiễu hần, “Thực xin lỗi.” Trong ba năm này, vô số lần hần đã nhận lỗi với Tuyết Thảo trong những giấc mộng đêm khuya nhưng mỗi lần tỉnh lại, hần vẫn lẻ loi một mình trong căn phòng lạnh ngắt, sự hành hạ mù mờ đó đã giày vò hần đủ rồi, vì thế tối hôm qua đợi mãi mà không thấy Tuyết Thảo về hần mới sợ hãi như vậy, vì thế mới không áp chế nổi sự giận dữ, thực ra hần...

Chỉ là quá sợ hãi mà thôi...

Tuyết Thảo không hề để ý đến hần, nàng vào phòng, đóng cửa lại, cô đơn trong căn phòng quanh quẽ...

Tô Mặc lặng yên đứng ở ngoài phòng một hồi, sau đó vào nhà lẳng lặng dọn dẹp thức ăn đã nguội lạnh trên bàn...

Tuyết Thảo không hề hay biết hần đã bắt đầu hì hục làm những món ăn này vào ngày hôm qua khi nàng mới vừa xuống núi, đã từng là người cao cao tại thượng, hần chưa bao giờ xuống bếp nấu cơm, chỉ việc nhóm bếp dễ dàng thôi, mà đã khiến một người luôn bình tĩnh như Tô Mặc lại trở nên luống cuống tay chân, mất hết một ngày hần mới làm được những món ăn đó, hần coi như bảo bối nâng niu đặt ở trên bàn, chờ đợi rồi đợi chờ, đến tận khi thức ăn lạnh ngắt vẫn không thấy bóng dáng nàng đâu...

Tô Mặc đang dọn dẹp bàn ăn bất chợt dừng lại, cup mắt xuống...

Thì ra cảm giác bị người ta phụ tâm ý là buồn bã đau đớn thế này. Ất hần đây là, báo ứng kiếp này của hần.

5. Chương 5

Vai Tô Mặc bị thương, lại ở bên ngoài tìm kiếm Tuyết Thảo một đêm nên bây giờ bị đau trở lại, tay trái hoàn toàn không nhấc lên nổi. Sau khi thức dậy thì càng đau nhiều hơn, do vậy sáng hôm sau hần không thể búi tóc, để mặc đầu tóc rối bời đến bàn ăn điểm tâm sáng.

Tuyết Thảo ngồi đối diện hần thản nhiên nói “Người trở về phòng búi tóc, bộ dạng này của người không thể lên núi hái thuốc được.”

Tô Mặc bắt đầu dĩ cời đáp “Đau vai, không nhấc tay lên được.” Hấn dừng lại, mang theo một chút mong mỗi nói tiếp “Không bằng, nàng giúp ta búi tóc nhé?”

Tuyết Thảo buông đầu xuống, chòng chọc nhìn Tô Mặc, muốn mượn ánh mắt này để thức tỉnh hấn hãy tự hiểu lấy, nhưng dường như, nàng đã xem nhẹ độ dày da mặt của hấn rồi, hấn cười tí mắt xoay người đi vào buồng trong, ngồi trước gương trang điểm, dịu dàng gọi Tuyết Thảo, “Hãy giúp ta vấn lại búi tóc như trước kia được không? Ta không bao giờ tự mình làm được.”

Tuyết Thảo ở ngoài lặng im thật lâu, Tô Mặc ở bên trong xiết chặt nắm tay hoang mang chờ đợi, có thể nàng sẽ không vào, “Trước kia” có lẽ là điều mà Tuyết Thảo muốn quên đi nhanh nhất.

Cũng không lâu như dự đoán, cuối cùng Tuyết Thảo cũng vào, nàng liếc mắt, đến cầm chiếc lược trên bàn trang điểm, chải vài cái qua loa mái tóc rối bời của hấn, kéo mạnh đến nỗi như muốn tróc cả da đầu Tô Mặc, hấn cười khổ: “Tuyết Thảo à, thừa dịp trả thù thì không tốt đâu.”

“Người không biết à, từ trước đến nay ta luôn là người thừa nước đục thả câu đó.” Nàng chanh chua nói, nhưng sức lực trên tay thì nhẹ đi rất nhiều. Mái tóc dài trong tay nàng vẫn mềm mại như trước đây, khiến nàng ngẩn ngơ nhớ tới căn phòng vấn vít hương thơm năm đó, lúc Tô Mặc là môn chủ luôn cười hiền lành, còn nàng là nha đầu thân cận duy nhất mà hấn nhặt về...

Tuyết Thảo chớp mắt khôi phục tâm tình, nàng nhìn thấy vài sợi tóc bạc trong mớ tóc đen óng rối bời trên tay, hấn... chắc là mấy năm nay cũng gặp không ít khó khăn...

Nàng cố gắng xua tan những suy nghĩ đang dấy lên trong lòng, chải qua loa hai cái, rồi tùy tiện dùng trâm cài chặt lại búi tóc. Tô Mặc hơi bị thất vọng “Không giống búi tóc năm đó.”

“Người cứ tháo ra rồi búi lại đi.” Tuyết Thảo gắt gỏng nói, “Mau chuẩn bị chu đáo rồi cùng ta lên núi.”

Nàng xoay người định đi, lại bị Tô Mặc nắm tay nài nỉ, “Hôm nay nàng búi tóc không được chặt lắ, có qua có lại, ta sẽ búi tóc cho nàng một lần nhé?”

Tuyết Thảo muốn cự tuyệt dứt khoát, nhưng nhìn thấy vẻ mặt của Tô Mặc, không biết vì sao nàng lại không thể nói những lời cay đắng nữa, bởi vì hấn luôn cười đến ngây ngô, chưa bao giờ lộ ra nét mặt khổ sở đến thế này, tựa như nếu nàng từ chối hấn thì hấn sẽ khóc vậy.

Tuyết Thảo ngồi xuống, buông mái tóc ra...

Tô Mặc đứng ở sau lưng nàng, chuyên chú chải từng sợi tóc, so với động tác của hấn, thì động tác của Tuyết Thảo lúc này như thể đang giết gà.

Đây là lần đầu tiên, khi hai người ở cạnh nhau, Tuyết Thảo ngồi còn hấn đứng. Tuyết Thảo lơ đãng nghĩ, có lẽ tình cảnh bây giờ giống như hấn đã nói — Hai người như một đôi vợ chồng bình thường, cùng nhau trải qua những năm tháng bình yên như những đôi vợ chồng bình thường khác...

“Tóc nàng xấu quá.” Tô Mặc nâng niu cầm một lọn tóc của Tuyết Thảo dù có chút không thích nói “Sao lại bị cháy thế này, nàng không ăn uống đầy đủ à?”

Đương nhiên là không thể giống như Tô đại công tử được... Tuyết Thảo vốn định châm biếm như thế, nhưng những lời này cứ ập úng trong miệng, nàng đành nuốt xuống, đáp lại hiền hòa hơn một chút “Tóc đẹp để làm gì, không thể ăn thay cơm được.”

Tô Mặc cười, rồi cúi đầu xuống, khê khàng đặt môi mình lên mái tóc nàng, dịu dàng hôn: “Có thể cho ta ăn thay cơm không?”

Đây là... trên chọc lộ liễu mà...

Mang tai Tuyết Thảo ửng đỏ, nàng vội vàng lấy lại tóc mình, giận dữ trừng mắt nhìn Tô Mặc. Khuôn mặt đỏ bừng của nàng lại chẳng giống như đang tức giận, mà tựa như bộ dáng thẹn thùng của một cô nương. Tô Mặc cười gian trá, nhưng hấn chưa kịp đắc ý thì ánh mắt chợt rơi xuống sau gáy Tuyết Thảo...

Nơi này hấn sâu một vết sẹo màu nâu xấu xí, kéo dài xuống lưng nàng...

Tô Mặc bỗng thất thần, bất giác lấy tay sờ vào, Tuyết Thảo lập tức phản ứng mạnh mẽ, nghiêng người né tránh, lấy tay che sau gáy mình, ánh mắt tối tăm nhìn chăm chăm Tô Mặc, bộ dáng không còn thẹn thùng như lúc ban nãy nữa...

Tô Mặc khó khăn mới thốt được thành lời: “Đó là... Do đâu vậy?”

6. Chương 6

Tuyết Thảo im lặng, nàng giật cây lược trong tay Tô Mặc, nhưng không thành “Để tự ta làm, không phiền người nữa.”

“Nơi đó vì sao bị thương?”

“Đưa lược cho ta”

“Nơi đó sao lại bị thương như vậy?”

Hai người giằng co qua lại, sau khi im lặng thật lâu, Tuyết Thảo... chợt nhếch môi, tựa mĩa mai tựa đau đớn nói “Vì sao bị thương, người còn không biết hay sao?”

Trong nháy mắt, sắc mặt Tô Mặc trắng bệch.

Tuyết Thảo nhắm mắt, dẹp bỏ cảm xúc u ám trong lòng, nói “Ba năm trước, người vì thỏa mãn tâm ý của con gái Minh chủ, ra tay đẩy ta xuống vách núi.” Nàng trầm mặc bình tĩnh nhìn mình trong gương đồng, thần nhiên như đang kể chuyện của một ai đó: “Ta bị nước sông dưới núi cuốn đi, những mồm đá gồ ghề trong lòng sông cắt sâu vào da thịt tạo ra vô số vết thương, ta bị cuốn trôi đến tận vùng hạ lưu của con sông ấy, sau đó được các nông phụ ở nơi này cứu lên.”

Tô Mặc xiết chặt nắm tay, im lặng.

“Xương đùi ta bị chặt đứt, đại phu ở vùng núi đó không bó buộc chặt, nên chân ta lại bị đứt lần nữa, khắp người đều bị thương, đại phu nói nam nữ cách biệt nên từ chối các nông phụ giúp ta bôi thuốc, mà các nàng ấy lại quá mềm lòng, mỗi lần bôi thuốc đều không xuống tay mạnh được, da thịt ta bị xé rách phải băng bó và bôi thuốc toàn thân. Suốt một năm trời ròng rã, ta sống mà như đã chết rồi.” Tuyết Thảo nhìn ánh mắt Tô Mặc trong gương, nặng nề nói:

“Tô Mặc, ta cố gắng để sống tiếp, không phải để bị người phá hủy một lần nữa.”

Cho nên, xin hấn dừng lại quyền rũ nàng, bởi vì, nàng vốn không có sức kháng cự đối với người tên Tô Mặc này...

Trong phòng tĩnh lặng, Tô Mặc nhẹ chạm vào vết sẹo sau gáy Tuyết Thảo, lúc này Tuyết Thảo không tránh né nữa. Tô Mặc dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vết sẹo ấy, “Đau lắm phải không?” Tuyết Thảo trầm tĩnh nhìn hấn trong gương, Tô Mặc cũng mặc kệ nàng không trả lời, im lặng một hồi, rồi cầm một lọn tóc của nàng lên, từ từ chải...

Cho đến khi chải xong mái tóc nàng, Tô Mặc mới nói “Thực xin lỗi nàng.”

Hấn không có cách nào giải thích, vì sự thật rành rành như vậy...

“Bây giờ giải thích gì cũng đều vô nghĩa.”

Tuyết Thảo đứng dậy ra khỏi phòng, nàng đeo giỏ trúc lên lưng để lên núi hái thuốc. Không phải nàng muốn nghe Tô Mặc xin lỗi, bởi vì lời xin lỗi ấy không thể xóa nhòa được vết thương đã hằn sâu trong lòng nàng. Nàng vốn tưởng rằng mình muốn nhìn thấy tốt cùng đau khổ của Tô Mặc, muốn nhìn thấy hấn ăn năn hối hận khôn nguôi, nhưng mà, dường như bây giờ nàng chẳng còn chờ đợi những điều mong muốn ấy đến nữa...

Nàng giữ Tô Mặc ở lại, ngày ngày nhìn thấy hấn, đến tận cùng nàng cũng không biết mình chờ mong điều gì từ hấn...

Có thể là, nàng chẳng hề chờ mong điều gì hết...

Thời gian chậm chạp trôi, tháng bảy tới, đang giữa mùa hè nên thảo dược trên núi mọc nhiều hơn, Tuyết Thảo thích đi đến những nơi hoang vu để tìm được nhiều thảo dược quý, Tô Mặc ngoan ngoãn leo đèo theo sau. Từ đây, Tuyết Thảo chợt phát hiện, từ đầu mùa hè đến nay, trên bàn cơm của hai người càng ngày có thêm nhiều thịt thú rừng...

“Người quả nhiên vẫn là một người lợi hại mặc dù không còn võ công nữa.” Tuyết Thảo cảm khái thốt lên khi trên đường hai người lên núi, nhìn thấy Tô Mặc dùng một nhành cây đánh ngất một con thỏ hoang rồi bỏ vào giỏ trúc.

Trước sự dè bủ của Tuyết Thảo, Tô Mặc chỉ khẽ khàng cười “Nàng xem thường ta cũng chẳng hề gì đâu.”

Nếu như ba năm trước đây nàng nghe được hấn nói như thế, nhất định nàng sẽ cười rất vui vẻ, nhưng mà bây giờ... Nàng là người phải sợ hấn nhất trên đời, một lần bị rấn cấn, nàng sao có thể hết lòng tin tưởng hấn được nữa. Tuyết Thảo im lặng, nàng xoay người nhìn thấy một cây linh chi thật to trên sườn dốc đá, trong lòng ngập tràn hớn hở, vội vàng tính trèo lên đây...

Tô Mặc quan sát nàng từ phía sau, phát giác chân Tuyết Thảo sắp giẫm vào vũng bùn lầy lội, hấn còn chưa kịp kêu lên “Cẩn thận” thì Tuyết Thảo đã kinh hãi thét to, chân kia của nàng bất ngờ bị trượt, cả người đổ nhào, Tô Mặc chẳng kịp suy nghĩ gì chồm tới phía trước, gờ tay kéo Tuyết Thảo ôm vào lòng, hai người cùng nhau lăn xuống dốc tựa như một quả cầu...

May là đang giữa mùa hè, cỏ cây rậm rạp trên núi đã làm giảm bớt tốc độ. Lăn một mạch khoảng bốn năm trượng, lưng Tô Mặc va vào một bụi cây to, lúc này hai người mới dừng lại được.

7. Chương 7

Chim chóc trong rừng líu lo ríu rít không ngừng, một hồi lâu sau Tô Mặc mới có thể hỏi Tuyết Thảo “Nàng có bị thương không?”

Tuyết Thảo được Tô Mặc ôm chặt trong lòng nên chẳng hề bị thương, nhưng mà Tô Mặc thì bị thương không hề nhẹ. Nàng dịch ra một chút, quan sát một lượt, thấy cả người hấn lấm lem bùn đất, vết sườn tèm lem trên mặt, cánh tay còn lại thì đang bị chảy máu, cổ tay chẳng còn sức nữa, nhất định là đã bị trật rồi. Tim Tuyết Thảo như bị vật gì đâm vào thật sâu đau đến tê dại, không chờ nàng trả lời, Tô Mặc tự chế giễu bản thân mình, “Giống như lời nàng vậy, mạng ta thật lớn.”

Cổ họng Tuyết Thảo nghèn nghẹn, Tô Mặc nói tiếp “Nhưng mà có thể bảo vệ nàng thêm một lần là tốt rồi.”

“Tô Mặc, ngươi muốn bù đắp sao?”

“Không phải, ta chỉ muốn đối với nàng thật tốt.”

Trước một Tô Mặc như vậy, Tuyết Thảo quả thật rất khó hung dữ nữa...

Nàng đỡ cổ tay hấn, rồi dịu hấn đứng dậy, nhìn thấy máu thịt lẩn lộn trên lưng hấn thì cánh tay nàng cứng đờ, bởi vì nàng biết bị thương như vậy đau đến dường nào. Tô Mặc xoay mặt nhìn Tuyết Thảo, giáo huấn nàng: “Có còn muốn hái những dược liệu đó nữa không?”

Tuyết Thảo ngây ra rồi lại quả quyết “Muốn. Ngày mai sẽ hái, hái được thì tự tắm bồ ỳnh.”

Khi giúp Tô Mặc băng bó vết thương, Tuyết Thảo phát hiện thiếu một chút đồ dùng cần thiết trong nhà, nàng suy nghĩ, giật mình nhớ rằng đã hơn một tháng qua rồi nàng không xuống núi, ở cùng với Tô Mặc khiến cho nàng dễ dàng quên mất thời gian...

Sau khi băng bó vết thương cho Tô Mặc, Tuyết Thảo vừa thu dọn các vật linh kính vừa nói “Ta xuống núi một ngày, đêm nay không về kịp, sáng mai ta sẽ trở về.”

Tô Mặc mặc kệ vết thương đau đớn trên người, lập tức ngồi dậy hỏi “Nàng muốn xuống núi à, phải đi sao? Ta đi cùng nàng.”

Thật ra Tô Mặc đã cùng Tuyết Thảo xuống núi vài lần rồi, sau lần đầu tiên thì hẳn chẳng bao giờ để nàng một mình xuống núi nữa, Tuyết Thảo đã đoán biết hẳn sẽ phản ứng như vậy, nàng lườm hẳn “Người ở nhà dưỡng thương, ta đi một mình là được.”

Tô Mặc còn định nói tiếp, nhưng Tuyết Thảo đã cắt ngang: “Ta không có bị lạc đường đâu.” Nói xong thì đeo giỏ dược thảo khô trên lưng rồi xuống núi...

Vẫn y như các lần trước, đầu tiên nàng đi tới thành Nam, sau đó đến tiệm thuốc bắc để bán dược liệu, rồi mang dược liệu đến cho những người cần dùng, nhưng hôm nay nàng xuống núi trễ, khi hoàn tất những việc này thì cửa thành cũng đã đóng, Tuyết Thảo sớm đã dự trù nên tìm một khách điểm để trọ qua đêm, khi nàng sắp sửa ngủ thì tiếng đập cửa dồn dập vang lên...

Tuyết Thảo mở cửa, cả người Tô Mặc quần băng vải đang đứng ở cửa, sắc mặt hơi tái nhợt nhìn nàng cười: “Ta đến tìm nàng.”

Tuyết Thảo nhìn hẳn rất lâu, lại nghe Tô Mặc nói “Ta biết một mình nàng cũng làm tốt mọi việc, nhưng mà, ta lo lắng cho nàng.” Hẳn cup mắt, tựa như một đứa con nít, “Ta sợ buổi tối chỉ còn lại một mình mình.”

Nàng không biết tức giận như thế nào đối với một Tô Mặc như vậy, hai người đứng ở cửa một hồi, sắc nền dịu dàng trong phòng khiến cho thần sắc Tuyết Thảo không còn lãnh đạm nữa, tựa như nàng hóa lại Tuyết Thảo ngày nào, đứng ở cửa, dịu dàng cười với hẳn, Tô Mặc không nén nổi xôn xao trong lòng, gơ tay lên chạm khẽ vào đôi má nàng “Tuyết Thảo à, cho ta ôm nàng nhé.”

Không chờ Tuyết Thảo đồng ý, hẳn liền nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng. Không dám ôm quá chặt, cũng chẳng dám lỏng tay, tựa như đang nâng niu một vật quý giá đã bị mất rồi tìm lại được.

8. Chương 8

Thời gian tựa như ngừng trôi, Tuyết Thảo ngây ngốc trong vòng tay Tô Mặc rất lâu mới chợt hồi phục tâm tình, nàng đẩy tay hẳn ra, ho húng hắng: “Người vào trước đi.”

Đóng cửa phòng lại, Tuyết Thảo vừa sắp xếp chăn gối vừa hỏi “Cửa thành đã khóa, sao người có thể vào thành được?”

“Ta vào thành trước khi cửa thành đóng, nhưng vì mãi tìm nàng.”

Hẳn không biết nàng trọ ở khách điểm nào, nên lần lượt đến từng khách điểm trong thành để hỏi... Tuyết Thảo ngưng sắp xếp gối chăn, xoay đầu nhìn Tô Mặc, dường như sự thắc mắc bấy lâu đè nén trong lòng bùng lên không kiềm chế nổi, Tuyết Thảo mở miệng hỏi: “Vì sao bây giờ người lại đối với ta tốt vậy? Ba năm trước đây...” Vì sao hẳn có thể nhẫn tâm đẩy nàng xuống núi...

Tuyết Thảo bỏ lửng câu hỏi, nhưng Tô Mặc lại hiểu rõ hết những gì nàng muốn nói...

Ba năm trước đây, hẳn vì khát khao tham vọng quyền lực, nên đã cưới Tưởng Thanh Thanh, con gái của võ lâm minh chủ làm vợ, Tưởng Thanh Thanh vốn không thích Tuyết Thảo, ép buộc hẳn ra tay đẩy Tuyết Thảo xuống vách núi. Khi đó lòng hẳn bừa bừa tham vọng quyền lực không thể buông bỏ được, cũng khi đó hẳn cho rằng buông bỏ Tuyết Thảo tựa như bỏ đi một viên cờ, nhưng không ngờ rằng hằng đêm sau đó, hẳn luôn giật mình thức giấc giữa đêm khuya, con tim giá buốt, đau khổ tột cùng...

Bây giờ Tô Mặc mới biết tình yêu là như thế nào, mỗi tương tư khắc vào tận xương cốt ra sao. Hắn đi tìm nàng, nhưng không biết tìm nàng ở đâu, Tô Mặc hận không thể tự chặt tay mình, hận không thể quay ngược thời gian để giết chết Tô Mặc ngày đó...

Nhưng năm tháng vẫn mãi trôi chẳng thể nào quay trở lại, giá như hắn biết trước thế này thì đã không làm, nhưng cũng chỉ giá như mà thôi...

Bây giờ trời xanh như bông nhàn từ với hắn, khiến cho hắn gặp lại được Tuyết Thảo, hắn sao có thể để tuột mất bảo vật trong tay mình.

“Ất hắn nàng biết cảm giác mất đi rồi tìm lại được mà.” Tô Mặc cup mắt, thì thầm “Ta chỉ sợ lại mất nàng một lần nữa.”

Tuyết Thảo nhìn thấy thần sắc Tô Mặc như vậy thì đành ngó lơ, có hỏi đến cùng cũng chẳng còn ý nghĩa, đáp án cho sự việc lúc đó thật mù mờ, dù bây giờ rõ ràng thì cũng chỉ vậy, hơn nữa cuộc đời một người, có bao nhiêu chuyện có thể giải thích được rõ ràng, giống như bây giờ, nàng cũng không biết mình với Tô Mặc ở chung với nhau kết quả sẽ như thế nào nữa...

Sáng sớm hôm sau, Tô Mặc cùng với Tuyết Thảo đi vào chợ mua các đồ dùng sinh hoạt cần thiết. Khi ra khỏi cửa thành vừa mới lên núi, Tô Mặc bỗng nhiên gọi Tuyết Thảo dừng lại: “Búi tóc nàng sắp bung rồi đấy.” Hắn nghiêng người, đưa tay sờ tóc nàng...

Trong nháy mắt ấy, Tuyết Thảo cảm giác búi tóc trên đầu bị bung ra, Tô Mặc rút cây mộc trâm trên đầu nàng xuống, phóng thẳng về một phía. Chỉ nghe vang lên một tiếng thét thê thảm, một gã mặc áo xanh từ trên cây rơi xuống đất. Tuyết Thảo kinh hãi ngoái đầu nhìn, cây trâm Tô Mặc vừa rút khỏi búi tóc nàng đã cắm phập vào mi tâm của gã nọ, tắt thở luôn...

Tuyết Thảo xoay người lại, thấy Tô Mặc nhìn nàng híp mắt cười khẽ y như cũ, “Nàng đừng sợ, chỉ là hai gã sát thủ bám đuôi thôi.” Hắn nhẹ vuốt mái tóc Tuyết Thảo, an ủi nàng: “Trở về ta sẽ khắc cho nàng một cây trâm cài tóc khác.”

Hắn vẫn là môn chủ tàn nhẫn của Thanh Lạc môn, khi cần phải giết người thì chẳng hề nương tay. Chỉ là khi nhìn thấy Tô Mặc như vậy nàng không nén được nỗi sợ hãi khiến cả người run rẩy không ngừng...

Nàng thì thảo hỏi “Người khôi phục võ công từ khi nào?”

“Chưa hề mất đi.”

Tuyết Thảo xiết chặt nắm tay, lại hỏi “Vì sao sát thủ lại muốn giết người?”

Tô Mặc giật mình, im lặng một hồi, đáp “Tướng Thanh Thanh đã bị ta giết chết.”

Tuyết Thảo không dám tin trọn to mắt ngược nhìn hắn, nói như vậy thì, sát thủ đuổi giết Tô Mặc chính là người của võ lâm Minh chủ, Thanh Lạc môn bị hủy diệt ắt hẳn cũng là do ông ta ra tay. Hắn đã cưới Tướng Thanh Thanh, Thanh Lạc môn lại lớn mạnh, rõ ràng đã sắp đạt được chức vị Minh chủ võ lâm, vì sao...

Vì sao hắn... giết vợ mình?

Tô Mặc chẳng hề nói gì, chỉ lắc lắc đầu, nắm chặt tay Tuyết Thảo “Chúng ta về nhà đi.”

Được ở chung với Tuyết Thảo tựa như hắn đã dùng toàn bộ hạnh phúc kiếp sau của mình để đổi lấy những ngày tháng này, hắn không muốn lãng phí thời gian quý báu này vào bất cứ sự việc nào khác.

9. Chương 9

Tại sao hắn lại giết chết Tướng Thanh Thanh, chính bản thân Tô Mặc cũng không thể nào giải thích được, những ngày tháng trước khi gặp lại Tuyết Thảo, hắn giống như một người bị bệnh, ăn không thấy ngon, ngủ không an giấc, ngày qua ngày bệnh càng trầm trọng, ngày qua ngày tinh thần càng thêm suy sụp...

Hôm đó khi về nhà Tuyết Thảo liền chẳng muốn nhìn thấy Tô Mặc, Tô Mặc cũng không miễn cưỡng nàng, mãi đến ba ngày sau, cuối cùng Tuyết Thảo không nhịn được nên khi ngồi ăn cơm nàng đã nói với Tô Mặc: “Người đi đi.” Từ đầu đến cuối nàng và Tô Mặc hoàn toàn khác biệt, “Trước kia ngươi đã cứu ta, dẫn ta đến Thanh Lạc môn, lần này đến lượt ta cứu lại ngươi, trả lại cho ngươi ân tình ngày trước, chúng ta không ai thiếu nợ ai nữa.”

Tô Mặc vừa ăn cơm vừa bình thản trả lời “Không đi.”

Tuyết Thảo nghĩ nghĩ, dù gì bây giờ nàng cũng không thể đánh lại được Tô Mặc, hấn không đi nàng cũng chẳng còn cách nào cả. Vì thế nàng tiếp tục vui đầu ăn cơm, “Tô Mặc, một ngày nào đó ta sẽ bị ngươi hại chết đấy.”

Tô Mặc hí mắt cười nói, “Trước lúc đó, ta sẽ cứu nàng.”

Tựa như trời uốn Tô Mặc thực hiện lời hấn cam kết, nửa tháng sau, sát thủ lại tìm đến, nhưng mà người cầm đầu lần này cư nhiên lại là Minh chủ võ lâm Tưởng Phương. Tưởng Phương là người ngoan độc lại giỏi tính kế, hấn đến đây nhất định là nắm chắc mười phần có thể giết chết được Tô Mặc...

Một nhóm bọn họ hơn mười người liền xông vào tiểu viện trong núi, đánh đổ hết được liệu, lục tung và phá nát hết tất cả vật dụng trong nhà.

Tô Mặc dẫn theo Tuyết Thảo núp trốn trong một bụi cây trên đồi, Tuyết Thảo nhìn bọn họ, xiết chặt nắm tay...

Tô Mặc vỗ vỗ lưng Tuyết Thảo, bỗng nhiên nói “Tuyết Thảo à, ta vẫn chưa muốn chết đâu.” Hấn cười khe khẽ, ánh mắt lạnh lẽo giống như ba năm trước khi hấn ra tay đẩy nàng xuống vách núi, “Mục tiêu của bọn hấn là ta, Tuyết Thảo giúp ta dụ bọn họ rồi đi có được hay không? Cho dù chỉ dụ đi một nửa, ta cũng giải quyết được số người còn lại.”

Tuyết Thảo im lặng nhìn Tô Mặc thật lâu, thỉnh linh bật cười “Lần trước ta đã nói rồi mà, một ngày nào đó ta sẽ bị ngươi hại chết.” Ánh mắt chán nản, giọng hơi khàn nói “Tô Mặc, điều ta hối hận nhất cuộc đời là gặp được ngươi.”

Không buông bỏ được, cũng chẳng thể cắt đứt, hết lần này đến lần khác bị tổn thương, nhưng nàng vẫn gốc ghềch đâm đầu vào hấn...

Tuyết Thảo đứng lên, không hề liếc mắt nhìn Tô Mặc, nàng dựa theo địa hình quá đỗi quen thuộc mà quay người chạy xuống núi, Tô Mặc hí mắt cười, Tuyết Thảo cũng không ngoái đầu nhìn lại, dần dần xa khuất, Tô Mặc nghĩ, hấn trái ngược nàng, điều khiến hấn hạnh phúc nhất cuộc đời là gặp được Tuyết Thảo, hấn gặp nàng năm mười sáu tuổi, nhất nàng về nhà... Khi hai mươi sáu tuổi hấn gặp lại nàng, nhưng lần này lại là nàng nhặt hấn về nhà...

Cũng chỉ là... Một lần gặp nhau rồi ở bên nhau, một lần xa nhau rồi gặp lại nhau, kết cục cũng không có gì thay đổi...

Người Tuyết Thảo ma sát với các nhánh cây phát ra âm thanh sột soạt liên khiến bọn sát thủ phát giác “Hấn ở bên kia!”, “Đuổi theo!” Hai gã sát thủ đang muốn đuổi theo thì đột nhiên bị hai nhánh cây cắm phập vào đầu gối...

Tô Mặc từ trong bụi cây đứng dậy, nhặt nhẹo cười, thần sắc thê lương...

Tuyết Thảo quả nhiên vẫn còn gốc ghềch và tâm tư quá đỗi hiền lành. Nàng hấn không biết tính toán, trước đây hấn đã cứu nàng một lần, nhưng cũng giết nàng một lần, Tuyết Thảo cứu hấn một lần cũng nên giết hấn một lần mới đúng, nhưng hấn biết Tuyết Thảo mềm lòng, không thể nào xuống tay được, vậy thì hấn nên chủ động đem mạng của mình hoàn trả lại cho nàng, đây mới xác thực là hai bên không thiếu nợ nhau nữa...

Tưởng Phương nhìn thấy Tô Mặc lập tức giận dữ: “Tiểu tử nạp mạng đi!”

Tô Mặc lại dõi nhìn theo hướng Tuyết Thảo đã khuất dạng, xoay người thì triển khinh công chạy lên núi...

Hôm nay mạng hần khó bảo toàn, hãy để hần khiến nàng hận, để hần khiến nàng chặt đứt nỗi nhớ nhưng, không có nhớ nhưng mong chờ thì sẽ chẳng còn đau khổ.

Kết thúc

Hôm sau Tuyết Thảo lại trở về nhà, trong nhà vắng vẻ lạnh lẽo, cảnh sân trước bờ bãi nhắc nhở nàng ở đây đã xảy ra chuyện gì, Tô Mặc đâu rồi nhỉ? Tốt nhất là chết đi. Tuyết Thảo lạnh lùng cười, sắc mặt không chút thay đổi. Nàng bắt tay dọn dẹp nhà cửa, nhặt đồ dùng trong nhà lên, nhặt thảo dược lên rồi phân loại rõ ràng.

Mãi cho đến lúc chạng vạng, căn nhà mới trở lại y như trước đây...

Tối đến, Tuyết Thảo muốn tắm rửa cho sạch sẽ, nàng đun sôi nước, lúc cởi quần áo thì một cây trầm gỗ chợt rơi xuống đất. Tuyết Thảo cầm trầm gỗ lên nhìn, kiểu dáng cực kì đơn giản, đuôi trầm khắc tinh xảo bốn chữ "Tô Mặc Tuyết Thảo", chữ thật nhỏ nhưng cũng thật đẹp, người nọ nhất định đã dùng hết lòng mình để khắc...

Tuyết Thảo khẽ ngậy ngốc, suy nghĩ trong đầu chợt bừng sáng tỏ, nàng đột nhiên hiểu rõ rất nhiều sự việc, giật mình nhận ra rằng Tô Mặc sẽ không thể nào quay trở về được...

Ngày hôm sau, Tuyết Thảo vẫn lên núi nhặt củ hái thuốc như trước, rồi về nhà bỏ củ nấu cơm, nàng lại xúc hai chén cơm theo thói quen cũ, bưng vào nhà đặt lên bàn, Tuyết Thảo ngồi xuống, cầm lên hai đôi đũa, một inh và một đũa cho người đối diện, nhưng không ai tiếp nhận...

Tuyết Thảo ngậy người thật lâu, giương mắt nhìn, trong ánh sáng mặt trời phản chiếu hình như có ai đó ngồi xuống, sung sướng hạnh phúc cười với nàng, nhưng khi nàng chớp mắt, người đó không còn nữa...

Tuyết Thảo cầm đôi đũa vào bát cơm tựa như dựng một tấm bia. Nàng vui đầu ăn cơm, nhưng lại nếm được vị chua xót của những giọt nước từ trong mắt trào ra. Càng lúc càng chua xót hơn thêm, Tuyết Thảo chưa từng hận Tô Mặc như vậy, mặc dù ba năm trước đây hần đã đẩy nàng xuống vách núi, nhưng khi đó nàng cũng chưa từng hận hần...

Tô Mặc quả thật có bản lĩnh, những nơi hần đã qua đều để lại dấu tích, ăn cơm, trang điểm, hái thuốc, xuống núi, tất cả đều trở thành hồi ức. Vì sao để nàng gặp lại hần, vì sao trong nhà nàng luôn hiển hiện hình ảnh hần ở khắp mọi nơi, nếu như từ lúc đầu hai người hoàn toàn xa lạ, thật tốt biết bao...

Không có khởi đầu thì sẽ chẳng có kết thúc, cũng sẽ chẳng có đớn đau...

Trời cao lại nhân từ đối với Tô Mặc, nhưng lại tàn nhẫn đối với Tuyết Thảo...

Gió thu ngoài cửa thổi vào, lướt qua khu vườn hoang vắng, phớt qua khuôn mặt thê lương của nàng...

Thì ra, mùa thu đã thành linh đến. Tuyết Thảo ngẩng đầu, lắng nghe tiếng lá cây cô tịch sột soạt, năm tháng sau này tựa như người đã mất hôm qua, không thể nào quay trở lại được...

==Hết==

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-thao>